

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207376
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8817207376.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Z. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. Z., E. XXX/XX, o zaplatenie 800,93 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 7Csp/195/2017-272 zo dňa 11.05.2018 takto jednodhlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti čo do výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania.

Mení rozsudok čo do splatnosti priznanej sumy 308,74 eur tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi priznanú sumu 308,74 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 308,74 eur, a to všetko v splátkach po 20 eur mesačne, počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po právoplatnosti tohto rozsudku, vždy do 25.dňa toho - ktorého mesiaca pod následkom straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 800,93 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 28 % ročne od 19.07.2017 do zaplatenia a žiadal priznať náhradu trov konania. Žalobca nárok odôvodňoval od zmlúv uzavretých so žalovanou dňa 12.07.2013 o zriadení a vedení účtu a zo dňa 07.11.2013 o povolenom prečerpaní na účte.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d); § 497; § 708; § 709 ods. 1; § 710; § 713 ods. 2 z. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka; § 3; § 39; § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 1 až 3, § 5; § 54 ods. 1 a 2 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2, 4; § 2 ods. 1 písm. a) a b); § 9 ods. 1, 2; § 10 ods. 1; 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch; § 3 ods. 3 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení zmien a doplnkov, čl. IV. bod 2, 4 Zmluvy o spolupráci zo dňa 12.07.2013; bodu 3.12 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu a aplikoval Smernicu Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a zistil, že žalobca ako banka a žalovaná ako klient uzavreli dňa 12.07.2013 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb podľa § 269 ods. 2, § 708 a nasl. a § 43b ods.1 Občianskeho zákonníka, obsahom ktorej bola Zmluva o zriadení účtu, Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty s výškou denného limitu PK 1 000 eur, Zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva a žiadosť o špecifikáciu

služieb SMS notifikácia. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Dňa 07.11.2013 uzavreli žalobca ako banka a žalovaná ako klient Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte. Predmetom zmluvy bolo zriadenie povoleného prečerpania do výšky limitu 440 eur, pričom variabilná úroková sadzba predstavovala 19,90 % ročne. Ku dňu 18.07.2017 došlo zo strany žalobcu k prevedeniu dlhu z účtu žalovanej vo výške 800,93 eur.

4. Prvoinštančný súd tak skonštatoval, že žalobca a žalovaná uzatvorili zmluvu o bežnom účte. Žalobca zároveň pre žalovanú v zmysle § 710 Obchodného zákonníka realizoval príkazy na platbu, hoci na účte žalovanej nemal dostatok finančných prostriedkov. Uzatvorením zmluvy o bežnom účte vznikol formálne absolútny obchodný vzťah, ktorý sa spravuje ustanovením § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek skutočnosti, že zmluva o bežnom účte je absolútnym obchodno-závazkovým právnym vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na tzv. formulárový typ zmluvy, keď spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka prvoinštančný súd uviedol, že základnou charakteristikou spotrebiteľských zmlúv je to, že zmluvnými stranami na jednej strane je dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Tak pre spotrebiteľa bol vopred pripravený obsah zmluvy a nie je preň vytvorený priestor na dojednanie zmien. Vyhodnotil, že zmluva o bežnom účte uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou, pričom sa jedná o typovú zmluvu, je zmluvou spotrebiteľskou a teda žalovanej ako spotrebiteľovi prináleží primeraná ochrana v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

5. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že na základe uzatvorenej zmluvy o bežnom účte, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, žalobca viedol pre žalovanú účet na jej meno v jej prospech. Z dôvodu, že žalovaná neuhradila debetný zostatok, žalobca účet uzatvoril. Podľa žalobcu žalovaná istina predstavuje debet, pozostávajúci aj z poplatkov za upozornenie v celkovej sume 180 eur, poplatku za výzvu - prečerpanie účtu vo výške 30 eur. Žalobca sa domáhal žalovaného nároku z titulu úhrady debetného zostatku na účte žalovanej a úroku za nepovolené prečerpanie účtu vo výške 28 % ročne. Debetný zostatok vo výške 282,19 eur pozostáva z vyčíslených úrokov pri výške úrokovej sadzby 28 % ročne. Na ťarchu účtu tak boli zaúčtované okrem reálne vykonaných obrátov smerujúcich k celkovému debetu aj uvedené poplatky.

6. Bolo súdom prvej inštancie uzavreté, že žalobca nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov o povinnosti žalovanej platiť tieto poplatky (za upomienky, výzvu), ktoré boli vykonávané na ťarchu bežného účtu ako aj ich výšku. Všeobecné obchodné podmienky, na ktoré zmluva odkazuje, nie sú zmluvným dojednaním účastníkov. Od spotrebiteľa totiž nie je možné požadovať poplatky, ktoré nie sú individuálne dojednané v zmluve. Poukázal tiež na záver vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 6Co 126/2012.

7. Súd prvej inštancie tak nepriznal žalobcovi nárok na poplatky za upomienky v sume 180 eur a poplatku za výzvu v sume 30 eur. Dôvodom bola skutočnosť, že žalobca k žalobe nepripojil žiadne dôkazy preukazujúce nárok k uvedeným sumám, čím neuniesol tzv. dôkazné bremeno. Uzavrel, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na predmetné poplatky, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje, preto súd v tejto časti žalobu spolu s príslušenstvom zamietol. Zároveň uviedol, že v prípade poplatku takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi navyše neposkytol žiadne protiplnenie. Predmetné poplatky tak predstavujú iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Uplatňovanie uvedených poplatkov je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Brandenbursku (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06. Rovnako poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 18Co/109/2011, v ktorom bolo konštatované, že za neprijateľnú súd považoval aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti len záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).

8. Podľa prvoinštančného súdu žalobca nepreukázal ani zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky žalovanou, ktoré sú uvedené v petite žaloby, t. j. vo výške 28 % ročne. Sadzobník poplatkov nemôže predstavovať riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov. Odkaz žalobcu v zmluve na sadzobník, resp. obchodné podmienky, nie je možné považovať za dojednanie v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Všetky zmluvné dojednania nemusia byť súčasťou jednej listiny, avšak ak zmluvné dojednania v spotrebiteľských zmluvách majú byť záväzné pre zmluvné strany, musia byť výsledkom konsenzu obidvoch zmluvných strán a nepostačuje iba odkaz na listinné doklady, ktoré podľa zmluvy majú byť jej súčasťou, bez toho, aby druhá zmluvná strana - spotrebiteľ, prejavila svoju vôľu byť nimi viazaná. Samotná formulárová zmluva neupravuje konkrétne odplaty za služby ani podmienky za akých by bol žalovaný povinný ich platiť. Zmluva len odkazuje na Sadzobník poplatkov a obchodné podmienky (čl. IV. body 2 a 4. zmluvy). Nároky žalobcu uplatnené v konaní teda vyplývajú z obsahu VOP a Sadzobníka, na ktoré zmluva poukazuje. Tak formulárová zmluva ako aj VOP a Sadzobník sú vopred predtlačené, vopred vypracované žalobcom ako dodávateľom. Tieto žalovaná ako spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť, nemá možnosť individuálne vyjednať ich znenie tak, aby bolo možné uzavrieť, že na ich znení sa veriteľ a klient dohodli v rámci zmluvnej voľnosti. Nepostačuje v žalobcom pripravenej predtlačí formulárovej zmluvy konštatovať, že s obchodnými podmienkami a Sadzobníkom sa klient oboznámil a sú súčasťou zmluvy. Do nepodpísaných obchodných podmienok nemôže byť zahrnuté také zmluvné dojednanie, pri ktorom zákon výslovne vyžaduje písomnú formu (napríklad § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). Podmienkou platnosti písomného právneho úkonu je totiž podpis konajúcej osoby, inak nemôže vyvolať zamýšľané právne následky. Súdna prax (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2011, sp. zn. 2 Cdo 245/2010) v týchto prípadoch zaujíma konštantné stanovisko, podľa ktorého ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté, ak im zákon povinne ukladá písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Sadzobník poplatkov nesmie slúžiť k tomu, aby do neho často v neprehľadnej, malým písmom písanej forme skryl dodávateľ popri iných dojednaniach aj podstatné dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, resp. im nebude venovať náležitú pozornosť.

9. Tak bola súdom prvej inštancie žalobcovi priznaná suma 308,74 eur (po odpočítaní 180 eur za upomienky, 30 eur za výzvu a úroku úveru vyčísleného v sume 282,19 eur pri sadzbe 28 % ročne). Z vyššie dôvodov, súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

10. S poukazom na ust. § 232 ods. 3 a 4 CSP, súd prvej inštancie povolil žalovanej dlžnú pohľadávku splatiť po 20 eur mesačne vzhľadom na osobnú situáciu žalovanej.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251; § 255 ods. 1, 2; § 262 ods. 1, 2 tak, že z uplatnenej sumy 983,41 eur (istina vo výške 800,93 eur + úroky vo výške 28 % ročne zo sumy 800,93 eur od 19.07.2017 do zaplataenia kapitalizovaných ku dňu vyhlásenia rozsudku vo výške 182,48 eur) bolo žalobcovi priznaných 308,74 eur, teda žalobca mal v konaní úspech 31 % a neúspech 69 %, čo predstavuje úspech žalovanej. Žalovanej tak po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38 %. S poukazom na čl. 17 a 4 uviedol, že žalovaná si náhradu trov neuplatnila a zo spisu jej žiadne trovy nevyplývajú, preto už v tomto rozhodnutí vyslovil, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

12. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výrokov o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a možnosti splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach, podal odvolanie žalobca. Vyslovil svoj nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázal dojednanie nároku za upomienky, výzvu a dojednaný úrok vo výške 28 % ročne z nezaplataenej istiny. Poukázal na § 31 ods. 2, 4 zákona o platobných službách, ktorý nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. Tiež upriamil pozornosť na bod 25.5 VOP a bod 25.4 VOP, podľa ktorých žalobca môže meniť VOP aj jednostranne. Uviedol, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V zmysle ust. § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov spojených v súvislosti so zmluvou o bežnom účte a vykonávanými príkazmi v prípade nedostatku peňažných prostriedkov na účte a tieto náklady môže použiť na započítanie na účte. Odvolateľ tiež citoval body 3.4, 3.8 a 3.12 Všeobecných obchodných podmienok s tým, že v prípade nepovoleného prečerpania bežného účtu po jeho dobu je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej sumy úroky vypočítané na základe úrokovej sadzby ako „Úroky pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Uvedené

vyplýva tiež z Obchodného zákonníka, ako aj zo Zákona o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1, pričom úrokové sadzby zverejňuje na web stránke.

13. Odvolateľ tiež namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie o možnosti priznanú sumu zaplatiť žalovanej v 20-eurových mesačných splátkach. Súdu vytýkal nedostatočne zistený skutkový stav týkajúci sa možnosti uhradiť dlžnú pohľadávku v splátkach a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v uvedenej časti. Vôbec sa nezaoberal majetkovými pomermi žalovanej a obmedzil sa iba na konštatovanie, že táto poberá sociálnu dávku. Žalovaná svoje tvrdenia ničím nepreukázala. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/201/2010 zo dňa 09.11.2010 a zdôraznil, že súd prvej inštancie svojvoľne rozhodol bez doloženia relevantných dôkazov preukazujúcich majetkové a sociálne pomery žalovanej. Podľa žalobcu priznanie dlhu v splátkach je výnimočným opatrením. Uviedol, že pri mesačných splátkach vo výške 20 eur bude žalovaná splácať iba istinu viac ako 3 roky. Podľa odvolateľa výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou v CSP. Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd (august 2017), mala žalovaná možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať, a tak priebežne peňažný dlh splácať aspoň v takej výške, ktorá by bola primeraná jej finančným možnostiam. Neuskutočnila počas celého súdneho konania ani jednu splátku. Žalovaná neprejavila žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne plniť. Žalobca má nepochybne právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a je potrebné rešpektovať zásadu spravodlivosti uvedenú v čl. 2 ods. 1 CSP. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia Krajských súdov v Trnave, Nitre, Prešove, Banskej Bystrici a Košiciach, podporujúcich jeho názor. § 232 ods. 2 až 4 CSP ustanovuje lehotu na plnenie do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Len výnimočne v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu ako zákonom určenú lehotu na plnenie. Jeho rozhodnutie však musí byť podložené zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu o plnení v splátkach. Podľa odvolateľa neboli splnené podmienky na priznanie sumy v mesačných splátkach. Navrhol preto z dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP rozhodnutie v napadnutom rozsahu postupom podľa § 388 CSP zmeniť, žalobe vyhovieť v plnom rozsahu, žalovanú zaviazat' uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu náhradu trov konania, aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

14. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadrila.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.09.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo dôvodné iba čiastočne.

16. Z dispozičnej zásady v odvolacom konaní vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Vymedzením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ vymedzuje to, akých výrokov sa týka suspenzívny účinok odvolania a zároveň stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Keďže rozsudok vo výroku čo do zaplatenia istiny vo výške 308,74 eur odvolaním nebol napadnutý, preto sa stal právoplatným v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP.

17. Žalobca odvolaním napadol zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie a to čo sa týka poplatkov za upozornenie vo výške 180 eur, poplatku za výzvu - prečerpanie vo výške 30 eur a úroku vo výške 28 % z debetného zostatku na účte žalovanej. Tiež nesúhlasil s rozhodnutím súdu o povolení uhradiť priznanú sumu 308,74 eur v splátkach vo výške po 20 eur mesačne. Preto predmetom odvolacieho prieskumu bol iba zamietavý výrok v uvedenom rozsahu, splatnosť priznanej istiny a súvisiaci výrok o trovách konania.

18. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, pre ktorý bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a ktorý je uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, na ktoré poukazuje. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné žalobe v zamietavej časti vyhovieť.

19. Keďže žalobca v odvolacom konaní namietal nesprávne právne posúdenie veci čo do zamietavej časti nároku, odvolací súd v uvedenom rozsahu podrobil prieskumu rozsudok so zameraním či súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie týmto smerom riadne odôvodnil s tým, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú

námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

20. K v odvolaní tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

21. Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o meškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úroku z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

22. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. v rozsahu čo do zamietavej časti. Iba na zvýraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že nebolo možné žalobcovi priznať nárok na ním žiadané úroky, nakoľko aj súd odvolací, rovnako ako prvoinštančný súd je toho názoru, že žalobcovi nárok na uvedené nevznikol. Zo Zmluvy o zriadení účtu zo dňa 12.07.2013, ani zo Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 07.11.2013 totiž nevyplýva, aby žalobca mal mať nárok na ním žiadanú sumu 180 eur ako poplatky za upomienky, poplatku za výzvu - prečerpanie vo výške 30 eur, ani na úrok vo výške 28 %. Poukazovanie na VOP a Sadzobník samo o sebe nemôže byť dôvodom na oprávnenosť žiadaných úrokov. Žalobca nepreukázal, aby či už VOP, či Sadzobník, boli žalovanej predstreté s možnosťou sa s nimi riadne oboznámiť prípadne aj zmeniť tak, aby došlo ku konsenzu strán sporu o nich, alebo aby bolo možné žalovanou ovplyvniť ich znenie. Jednostranne pripravené podmienky dodávateľom, bez možnosti ich spotrebiteľom ovplyvniť, nemôžu byť súdom akceptované. Iba odkaz na úpravu uvedeného vo VOP a Sadzobníku nepostačuje. Za danej situácie bolo preto správne, že súd prvej inštancie žalobu v uvedenej časti zamietol. Je však potrebné súhlasiť s názorom, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument. Je však nevyhnutné, aby v zmluve, hoci na viacerých listinách, boli oboma zmluvnými stranami dohodnuté všetky podstatné náležitosti a podmienky zmluvného vzťahu. V prejednávanej prípadе však uvedené nebolo splnené. Táto skutočnosť nevyplýva ani z jedného listinného dôkazu predloženého žalobcom na preukázanie tvrdenia, že bolo dôvodné pri prekročení limitu povoleného prečerpania takéto sankcie, ako sú poplatky za upozornenie a za výzvu, ako aj žiadané úroky vo výške 28 % úrokov z debetného zostatku od žalovanej uplatňovať. Žalobca by za daného stavu mohol mať nárok iba ak na úrok z omeškania, ktorý si však neuplatnil.

23. Odvolací súd ešte dodáva, že ak žalobca tvrdí, že pri „prekročení“ limitu na účte nemusí byť ako obligatórna náležitosť uvedená výška úrokovej sadzby, je možné s tým súhlasiť, ale s následkom, že na takýto úrok potom nemá žalobca nárok. Žalobca nemôže od spotrebiteľa žiadať nároky, ktoré neboli riadne zákonne ošetrené. Na uvedenom nemôže zmeniť nič ani poukaz na iné rozhodnutia súdov. Judikatúra tunajšieho súdu je totožná s názorom vysloveným v tomto rozhodnutí. Obdobný právny názor, ako v tomto rozsudku, vyslovil aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku sp. zn. 7Co/305/2018.

24. Z vyššie uvedených dôvodov preto má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď zamietol nárok žalobcu na priznanie súm 180 eur a 30 eur, žiadaných ako za poplatky a úroku vo výške 28 % z debetnej istiny. Na ich priznanie totiž nebol zákonný dôvod.

25. Je však potrebné súhlasiť s odvolateľom čo do namietaného rozhodnutia súdu prvej inštancie o povolení zaplatiť priznanú istinu vo výške 308,74 eur žalovanej v splátkach po 20 eur mesačne, splatných vždy k 25. dňu toho ktorého mesiaca pod následkom straty výhody splátok, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v uvedenej časti nedostatočne odôvodnil, jeho rozhodnutie nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 CSP, a žalovaná napriek tomu, že tvrdila, že na jej strane sú pomery odôvodňujúce rozhodnúť o splátkach priznanej sumy, ničím ich nepreukázala, aj keď v podaní zo dňa 25.01.2018 uviedla, že dodatočne svoje tvrdenia, že si vybavuje príspevok v nezamestnanosti a rozhodnutie o tom súdu zašle, ani do rozhodnutia odvolacieho súdu tak neučinila. V spise preto neboli preukázané podmienka na aplikáciu ust. § 232 ods. 3 a 4 CSP. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nevyplýva, aby boli či už preukázané, alebo aj skúmané a vyhodnotené základné kritéria na rozhodnutie o priznaní možnosti splácať sumy v splátkach. Vzhľadom na výšku priznanej sumy, ktorou je suma 308,74 eur, prejavenuú ochotu žalovanej splácať dlh v 20 eurových splátkach mesačne počnúc mesiacom január 2018 (čo sama uviedla v podaní zo dňa 25.01.2018, nachádzajúcim sa na č. I. spisu 130), dlh by už mohol byť uhradený v čase rozhodovania o odvolaní žalobcu odvolacím súdom. Priznaná suma 308,75 eur by bola v splátkach po 20 eur mesačne uhradená za 15,5 mesiaca (aj keď žalobca nesprávne v odvolaní tvrdil, že iba istina by bola splácaná viac ako 3 roky a v ďalšom texte tiež nesprávne uviedol, že splátky boli určené vo výške po 80 Eur mesačne,

čo evokuje záver, že sa nedostatočne venoval písaniu odvolania v predmetnej veci, keď evidentne v odvolaní uvádza informácie, nesúvisiace s predmetným konaním a napadnutým rozhodnutím).

26. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie čo do splatnosti priznanej sumy 308,74 Eur postupom podľa § 388 CSP tak, že zmenil splatnosť priznanej sumy a uložil žalovanej ju zaplatiť v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku v súlade s ust. § 232 ods. 3 prvá veta CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. V konaní neboli preukázané dôvody na aplikáciu druhej vety uvedeného ustanovenia, podľa ktorého v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu na plnenie.

27. K odvolaniu žalobcu aj čo do výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že tento výrok je správny. Súd prvej inštancie správne vychádzal z pomeru úspechu žalobcu v konaní pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Správne potom vyčíslil úspech strán sporu a správne o trovách konania rozhodol postupom podľa § 255 ods. 2 CSP.

28. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zvyšnej napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania, ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nebol priznaný. V odvolacom konaní čiastočne neúspešným obom stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Úspech strán sporu bol iba čiastočný, preto bolo rozhodnuté, že sa im náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).